

Dag 1 - Rejsen begynder

Lufthansaflyet stod klar på startbanen i Kastrup Lufthavn. Dets motorer gik på fuld kraft og fik alt inde i maskinen til at vibrere. Endelig kom klarmeldingen fra tårnet, og snart lå Sjælland som en flad pandekage i horisonten, mens flyet tog fart og steg.

I kabinen fornemmedes en begyndende travlhed. Der skulle serveres aftensmad, drinks og sælges toldfri varer på den kun halvanden time lange flyvning til Frankfurt.

Bagest i flyet på række 34 b og c sad Inger og Ole Hansen og holdt hinanden i hånden, Inger med tæt sammenknebne øjne. Af angst og nervøsitet knugede hun Oles hånd så hårdt, at hendes negle skar sig ind i huden og lavede røde mærker.

”Så kan du roligt åbne øjnene, min skat,” sagde han, ”nu er vi oppe i luften, og motorerne lyder helt, som de skal.”

”Pyh ha,” sagde hun, ”jeg kan ikke lide at lette, og jeg forstår slet ikke, hvordan det kan lade sig gøre for sådan en moppedreng som den her overhovedet at komme i luften.”

Ole begyndte på en længere forklaring om aerodynamik og bærekraft, men heldigvis kom stewardessen i det samme forbi med en indbydende drinksvogn, så han blev åbenbart enig med sig selv om at gemme sit foredrag til en senere lejlighed.

”Lad du nu blot kaptajnen om at flyve,” sagde han med et skævt smil, der vist nok skulle virke beroligende, ”så kan vi skåle for en god ferie.”

*

De var på vej til Kenya i Østafrika og deres livs ferie: ni dage på fotosafari og fire dages badeferie ved det Indiske Ocean. Inger havde hele sit liv drømt om at komme ned til Afrika og se de vilde dyr, og nu, hvor børnene var fløjet fra reden og kommet godt i vej, var der endelig tid og råd til turen. Han havde såmænd aldrig tænkt særlig meget på hverken Afrika eller de vilde dyr, men al Ingers snak igennem årene om de pragtfulde oplevelser, der var at hente på savannen, havde sat sit præg på ham, og nu glædede de sig begge til at nå frem. Inderst inde var han også lidt stolt over, at de sådan kunne tillade sig at rejse så langt væk. Hans autoværksted gik strygende, men det var alligevel mange penge, der skulle lægges til side til sådan en tur. Han havde aldrig turdet tro, de kunne få råd til det, men det fik de. Det var med en vis autoritet i stemmen, han havde meddelt sine ansatte, at nu tog Inger og han altså til Afrika i 14 dage, så de måtte holde skansen så længe.

På rækken bag ved Inger og Ole havde Vita Berg netop fået den Gin Tonic, hun havde bestilt hos stewardessen. Med sine lange, rødakerede negle fiskede hun citronskiven op af glasset og kom derved til at dryppe lidt på sin fine skjorte. Med et koket smil og halvt sænkede øjenlåg kastede hun et blik på sidemanden for at se, om han havde lagt mærke til hendes lille fadæse. Det havde han vist ikke. Fint nok, for han så nu ikke værst ud: typisk forretningmand med gråt jakkesæt, pæne manchetknapper og attachemappe ved fødderne. Hun ville gerne gøre et godt indtryk.

”Ja, det er jo kun første lille del af turen for mig,” sagde hun, ”jeg er på vej til Kenya. Tør man spørge, hvor du skal hen?”

”Jeg skal sørme også til Kenya,” svarede han og præsenterede sig *Svend Hovmand*, mens han studerede hende.

”Vita Berg – sikken et tilfælde,” sagde hun. ”Er det ferie eller forretningsrejse?”

Hun gav ham ikke tid til at svare, men fortsatte: ”Jeg skal selv på safari og derefter på badeferie. Ja, jeg er oversygeplejerske på Bispebjerg Hospital, så det skal blive rart med lidt ferie. Man trænger jo til at komme ud og se lidt andet end syge mennesker, ikke sandt? Så jeg syntes, det lød tiltrækkende med sådan en tur, hvor man både får set noget sammen med andre mennesker og også kan slappe lidt af alene bagefter. Det er jo selvfølgelig noget af en dyr ferie, men hvad – man skal da også forkæle sig selv lidt, mens man endnu er ung, ikke sandt?”

Hun trak vejret dybt og ærgrede sig over sit lange udbrud. *Hvad måtte han ikke tænke?* Hun vidste, hun så yngre ud end sine 45 år og forsøgte altid at klæde sig efter sidste nye mode i det mondæne snit. Til rejsen havde hun valgt en smart dragt i kaki-farver og en hvid skjorte med små påsyede elefanter på kraven. Det var jo lige så rart at komme i den rette stemning fra starten af. Hun ville gerne give folk det indtryk, at rejser til fjerne og eksotiske himmelstrøg var noget, hun kastede sig ud i hvert år. Faktum var dog, at det var en enlig svale gjort mulig af faster Karen, som meget belejligt havde sat træskoene sidste sommer og derved efterladt hende 50.000 kroner rigere.

Hun følte, der måtte ske noget nyt i hendes liv. Hun var for ung til at være gammel og for gammel til at være ung. Derfor brugte hun nu rub og stub på denne tur. Hun ønskede bræn-

dende at blive gift, men det skulle være med en ordentlig og pæn mand fra den højere middelklasse; en mand hun kunne gå til klassiske koncerter med, en finkulturel mand som ikke rodede i hjemmet og smed sine sure sokker på gulvet i soveværelset – ja, det skulle såmænd helst være en mand, som overhovedet ikke fik sure sokker. Hun havde haft et godt emne på kroen for et par år siden, og de var da også flyttet sammen i hendes lejlighed et stykke tid, men det havde været en slem fejltagelse. Hun havde forsøgt at ignorere hans sure sokker, så godt hun kunne. Det samme gjaldt de rodede skuffer og slipsene, der altid hang over stoleryggene som døde ål. Måske kunne hun have set igennem fingre med det, for hun syntes godt om ham, men da det så viste sig, at hun også hver anden weekend skulle lægge husrum til hans forkælede teenagerdatter fra første ægteskab, måtte hun sige stop. Slips og sure sokker var slemt nok, men pudderklatter i håndvasken, løse hår i afløbet og en permanent oversprøjtet brusekabine fuld af sæberester ville hun bare ikke stå model til. Der måtte være andre muligheder og hvorfor ikke prøve at finde dem via rejsebekendtskaber?

Hun sendte sidemanden et sødt lille smil og opdagede, at han sad og betragtede hende ud af øjenkrogen. *Det her kan da godt gå hen og blive spændende*, tænkte hun optimistisk.

”Jeg fik vist ikke fat i, om du er på vej på ferie eller hvad?”

”Jeg er såmænd også på vej på safari og badeferie i Kenya,” svarede han.

Hvor heldig kan man være.

”Ja, det vil sige, min kone og jeg er, men Lizzi vil helst sidde oppe foran. Hun får migræne, hvis hun sidder for tæt på flymotorerne, og der var kun én plads tilbage deroppe. Så vi sidder

hver for sig. Jeg glæder mig også til at komme på ferie og få hverdagens stress og jag ud af kroppen. Der er nu noget storslået over sådan at komme ud på de store vidder og se vilde dyr. Så glemmer man alle sine små bekymringer, tror jeg. Ja, jeg er direktør i et stort firma, der producerer emhætter, så jeg trænger til at komme ud og se levende væsener, ha ha. Men det var nu da lige alt det, at jeg kunne lokke Lizzi med. Hun hælder mere til sol og strand på Rhodos eller Maldiverne. Der har vi været de sidste mange år, men i år fik jeg så endelig lov til at bestemme. Hun kan jo få alt det sol, hun vil, når vi kommer til badeferien ved kysten."

Hun nikkede svagt, lænede hovedet mod ryglænet og lukkede øjnene. *Nå, tænkte hun, det ville nu også have været for godt til at være sandt. Det er kun i romantiske noveller, man bliver forelsket allerede på udrejsen.*

Allerforrest i flyet på række 2 a, sad Ingeborg Kjeldsen og havde besvær med at få det lille bord i ryglænet foran slået ned.

"Det var da lige godt pokkers," sagde hun, mens hun hev og sled i det, så den stakkels medpassager foran så ud, som om han dansede twist til en melodi, kun han kunne høre.

"Jeg tror, du skal trykke den der lille grå knap ind, før du trækker i bordet," foreslog hendes medpassager, som åbenbart gerne ville være venlig.

"Nej, nej, nej," stønnede hun, "jeg kender de her fly ud og ind, og man skal aldrig trykke på noget."

I det samme kom den charmerende steward fra førsteklasseskabinen forbi. Han lænede sig ind over hende, trykkede på den lille grå knap, og bordet faldt lydigt ned foran hende.

"Nå, nå, sagde hun, "det må de have lavet om, siden sidst jeg fløj."

Hun vidste godt, hun var lidt påståelig, og det var en karakteregenskab, hun bestemt ikke havde tænkt sig at ændre på nu, hvor hun havde rundet de firs. Men bortset fra det følte hun sig som en frisk og årvågen dame med appetit på livet. Hun funderede lidt over, hvor heldig hun egentlig var. Hun blev først

enke for et par år siden, og hendes mand havde efterladt hende midler nok til at kunne udforske verden, hvis det var det, hun ville. Og det var det. Hun elskede at rejse. *Hvor er jeg heldig, at min familie støtter mig, og at jeg har sådan et godt helbred*, tænkte hun.

Hun så ned ad sin fine kjole med de store, farvestrålende blomster og rettede lidt på det nypermanentedede hår. Glæden over at være på vej mod endnu en safari, denne gang med sin datter, fyldte hende med varme.

Hun vendte sig mod sin medpassager. En nydelig kvinde, vel nok et sted først i halvtredserne med gråbrunt hår fikst sat op med et spænde. Hun var ikklædt brune bukser og cremefarvet silkeskjorte og havde tidligere præsenteret sig som Lizzi Hovmand.

”Skal du også til Frankfurt?” spurgte hun og fortrød straks, eftersom det var indlysende, når hun sad i netop det fly.

”Næh, det skal jeg ikke. Min mand og jeg skal helt til Kenya, Gud forbyde det. Så der er lang vej igen. Jeg føler mig allerede træt bare ved tanken.”

Kvinden sukkede opgivende og nippede til sin Martini.

”Min mand har fået mig overtalt til at tage med ham på safari. Det er en drøm, han har haft, siden han var barn – det der med at komme ned og se alle de vilde dyr og de vilde mennesker i Afrika. Ja, hvem der end kan forstå det. Men nu skal vi altså ud og køre rundt på heden eller prærien, eller hvad de nu kalder det – i en hel uge. Jeg er så bange for, at jeg vil komme til at fortryde det. Der er snavset i Afrika. Folk er fattige, og de tigger, det har jeg set så mange gange på tv. Jeg foreslog ham, at jeg kunne tage direkte til hotellet i Mombasa og vente på ham

der, men han insisterede simpelthen på, at jeg skulle med. Hvad mener du? Man aner jo ikke, hvad det er, man begiver sig ud på i sådan et uland, vel?”

Hun vendte det hvide ud af øjnene og sukkede teatralisk.

”Nej, ved du nu hvad! Der er sandelig ikke beskidt i Kenya, og de har de fineste hoteller. Nåh ja, de er måske lidt fattige, og børnene kan godt tigge lidt, men ellers er der dejligt. Jeg er 81 år gammel, det er tredje gang, jeg skal til Kenya, og det skræmmer mig ikke et dyt, så det behøver det heller ikke gøre for sådan en lille årsunge som dig. Jeg kan huske sidste gang, jeg var af sted, da...”

Den gamle kvinde begav sig ud i en længere beretning om sine safarioplevelser 5 år tidligere, og Lizzi kunne mærke en begyndende migræne komme snigende. Hun lænede sig tilbage i sædet og lukkede af for omverdenen, selvom hun så ud, som om hun lyttede. Det var en evne, hun havde tillagt sig igennem årene. Tankerne strejfede. Hun vidste godt, at hun egentlig var en forkælet kvinde. Det havde hun altid været, og det var vel ikke blevet mindre, efter hun var blevet gift med Svend i en meget ung alder. Hun var hjemmegående husmor med rengøringshjælp to gange om ugen. Svend sørgede for at ordne alle de besværlige ting i hendes tilværelse. Men det fortjente hun vel også?

Hun var irriteret over at skulle undvære den luksus, hun var vant til, når de rejste. Hun gad ikke komme uden for luksus-hotellernes mure og blive belemret med andre folks problemer - dem måtte de selv ordne. Hun var mere interesseret i at få en

god kulør og i de sundheds- og skønhedstips, der var i de blade, hun havde med hjemmefra.

Som en lille bi i det fjerne summede hendes medpassagers stemme løs om safarilivets glæder, og det gik pludselig op for hende, at hun kunne risikere, at det obsternasige kvindemeneske, som mindede foruroligende meget om en galionsfigur til en større fregat, også var på vej til Kenya – måske endda med samme rejseselskab. Tanken var næsten uudholdelig.

Nu strammede migrænen sit greb om hendes hoved, og hun lukkede øjnene.

Lufthansaflyet var efterhånden kommet op i marchhøjde, og stewardesserne havde travlt med at dele middagsmaden ud til de mange passagerer.

På række 15e tog Karla Kjeldsen taknemmeligt imod sin bage og gik i gang med måltidet, som bestod af en fiskefilet med en ubestemmelig rød sovs, lidt udkogte grøntsager og en klat ris, som godt kunne have brugt lidt af grøntsagernes kogetid. Men hun var efterhånden blevet godt sulten, og mad var vel mad. Hun nippede glad til sin kølige hvidvin.

”Udmærket af flymad at være,” bemærkede hun til sin side-
mand for at være lidt høflig.

Han var en bredskuldret mand sidst i fyrrerne med kortklippet, sandfarvet hår og en tatovering, der stak ud lige under den kortærmede skjorte.

”Jah, såmænd er det det,” svarede han, ”jeg har sgu fået det, der var værre på andre skuder. Men det er saftsusemig ikke let at komme til det. Man skulle tro de her fly var bygget til under-

ernærede pygmæer eller tændstikmænd med anoreksi. Jeg hedder for resten Hans!”

Hun kunne godt se, han kæmpede en brav kamp på den lille plads, der var, men han var altså også bred – over det hele. Gad vide, om der fandtes flysæder til brede mennesker, eller om det kun var folk med lange ben, der var så heldige at kunne få specielle pladser?

Hun præsenterede sig og spiste videre, glad for den stilhed, der faldt over sidemanden, mens han møjsommeligt fik gelejdet sin mad fra bakken op til munden. De havde talt en del sammen før middagen. Munden havde næsten ikke stået stille på ham, og det var da hyggeligt nok. Han kunne en masse sjove historier fra sine sejlture, havde åbenbart været maskinmester på et stort fragtskib, som sejlede til det fjerne østen, og det var ikke småting, han havde oplevet. Men lige nu trængte hun til fred og ro. Hun havde håbet at få en stilfærdig sidemand på flyet, så hun rigtigt kunne nyde roen og glæde sig til Kenyaturen. Nu skulle hun snart dele værelse med sin mor, Ingeborg i 14 dage, og selvom hun elskede sin mor højt og inderligt, vidste hun, at hun ville få snakket det ene øre af. Det var med at nyde stilheden, så længe den varede.

Hun smilede for sig selv. Det skulle blive rart med en pause fra jobbet som sygehjælper, selvom hun var glad for sit arbejde med mennesker. Hun kunne ikke lade være med at tænke på, om sidemanden mon undrede sig over, at hun rejste sammen med sin mor. Men hun var jo ikke gift og regnede ikke med at blive det nu, hvor hun var fyldt 52. *Pyt med det*, tænkte hun. *Jeg har det jo godt, som jeg har det. Desuden har jeg nok i min dejlige, store familie.* Hun kunne altid låne sine søskendes børn, når hun hav-

de behov for det. Så skortede det ikke på liv og glade dage. Lige nu rustede hun sig til et par ugers eventyr med sin mor. Det kunne til tider være lige så anstrengende som at have mand og børn.

Hans Thorkildsen var langt om længe færdig med sit måltid og lænede sig mæt og godt tilfreds tilbage i sædet. Det klemte lidt hist og her, men han sad da ned og havde været så heldig at få en meget behagelig medpassager. Han havde måske snakket lige lovlig meget før middagen. Det kom han tit til for at dække over sin usikkerhed, men hun havde ikke set ud til at have noget imod det. Han smilede for sig selv ved tanken om alle historierne fra tiden på verdenshavene ombord på de store fragtskibe, hvor mandskabet nærmest havde fungeret som en familie. Nu var det slut med det liv. Han var afmønstret og glad for, at han havde taget imod tilbuddet om et job som maskinchef på færgen mellem Frederikshavn og Læsø. Han var også glad for det dejlige hus, han havde købt i feriebyen Hals tæt ved Limfjorden og Kattegat. Han havde en lille fiskerbåd liggende i havnen, så han kunne tage på havet og fiske lidt, når han havde lyst. Han var en fri mand og havde oven i købet råd til denne rejse til Kenya.

Han kiggede over på Karla. Nu sov hun vist, det var også ok. Han havde det lidt svært i selskab med kvinder. Han var ikke vant til dem, og livet blandt sømændene havde sat sit præg blandt andet på hans sprog. Han glemte ofte at moderere det og vidste, at det skræmte de fleste hunkønsvæsner. Han sukkede. Nå, pyt. Nu ville han læse lidt i den bog om Kenya, han havde købt, og glæde sig over, at han allerede havde mødt en af dem,

der skulle med på samme tur. Hun virkede sød, så det var en god start.

Flyet nærmede sig Frankfurt og påbegyndte nedstigningen. Stewardesserne samlede de tomme bakker fra middagsmaden sammen, de toldfri varer blev udbudt og solgt, og snart blev det meddelt passagererne, at de skulle spænde deres sikkerhedsbælter og forberede sig på landing. Det blev forklaret i højtalerne, hvordan man skulle forholde sig, hvis man var i transit, og personalet ønskede alle ombord et godt ophold i Frankfurt eller fortsat god rejse.

”Hvor er de dog flinke, alle sammen,” udbrød Inger lettet efter landingen i Frankfurt lufthavn, ”og hvor var den kaptajn altså dygtig. Bare han nu er lige så dygtig, ham der skal flyve os resten af vejen.”

Der havde været lidt turbulens under landingen, og hun havde stille bedt til, at hvis de skulle falde ned, kunne det så i det mindste ikke blive *efter* ferien? Det ville være så træls, hvis de ikke engang nåede frem til Kenya. Hun lovede sig selv ikke at være bange på hjemturen, men forsøge at bekæmpe sin indædte flyskræk. At dø med oprejst pande, hvis det endelig skulle være, for så havde hun trods alt oplevet sit livs rejse, og hvad mere kunne hun forlange? Inderst inde var hun udmærket klar over, at på tilbageturen ville hun bede om at komme helskindet hjem. Det ville da være for ondt, hvis hun ikke fik en chance for at fortælle børnene og vennerne om alt det, de havde oplevet.

”Nyd du nu bare turen, lille skat,” sagde Ole og gik foran ud af maskinen.